

Szavak fickós fortyogása...

Ha módi a kopár forma,
sehol bodor sem cikornya,
ha a vers pár csont-golyó,
ha tetszik, hogy összekoccan,
mandíneres fül-sarokban
csontváz-táncot jár a szó;

és a nyelv ha dákó vége,
markolatja bunkós gége,
s fogak bütykén ildomos
megtámasztva falssal bökni
szó-golyót, hogy mind a többi
csattog, s ez a dallamos;

szűk pillarés — keskeny gomblyuk —,
ha vigyázza, s ráncolt homlok,
és ha méri görbe szem:
szó-golyó-boly rendje szép-e,
csillagképe ösztövére? —
s az ész mondja: „úgy legyen”;

cirmolják bár intrikával,
mord szemöldű metrikával,
habzik, mint a tej ha forr:
szavak fickós fortyogása
zubog füled csarnokában
— más minden csak vadkapor.

csak azért is elme-tőben,
sötét múzsa-keltetőben
török jó pár szó-tojást,
hogy sok borzas múzsa-pipe,
szőrös baba-Beatrice
megkezdje a futkosást;

szó-golyó-héj szerterugva,
szárny-billentős ugra-bugra
a vers pádimentumán
jelentse, hogy elegyesen,
Vitéz, veled keveredem,
Csokonai, ő-s-komám —,

s nyelv dákója kirüggyezzen;
gége-szélben farktoll rezzen,
palatális ég alatt,
páva-hús az iny-vitorla
és a szó is páva tolla —;
csontgömb-zene elmarad,

KISS ANNA

Szentek, molnárok, egyebek

TANÚ

Kalapot híz fejedbe az aszály, mammutok, bölények a csendből kirobbannak, egyenes kaszákkal a megkeserítettek, mozdul a hajdú-sapka domb. Nyög, megszüli barmait, mind a beszakadt dobokat, betömött kürtöket, jó, ha kék mundért nem növeszt rád, s nem forgat benned pipákat, ha csak menyasszonytáncot libegnek a csizmák... elbitangolt vagonok jönnek teli sapkarózsával.

Villám-fa cserdül.

Tűz-fa, élet fája.

Kilencmillió marék földre jeges eső zuhog.

MALOM

Molnárok, kevésszavú népek, járatják a pokol malmait, lisztpuliszkánál egyebet nem esznek, kutyáik is, ha csak fehéret látnak, vonítva kushadnak a vadkaporba.

Ez is a szekérhez szegődött.

A szekereset igen nyomja a nap, hurkot, zöld mérget gondol, a bajt csak akkor veszi észre, mikor a bivalyok már benne járnak.

— Sokáig elmaradtunk — mondja a szekeres —, a búza, amit elhullattunk, megnőtt azóta.

— Nem baj — mondja az eb, aki az egészszet magára vette —, majd sietünk.

— Nem látni mást, csak az eget.

— Majd előremegyek — ajánlkozik.

Hajtogatják két oldalra a búzát, a szekeres az ebre rosszat gondol, az eb nézi a szekeres kezét, hogy akkorák, mint két fatuskó.

Harangoznak.

Ég a malom.

Molnár tehette.

SZENT DEMETER

Feneketlen kutakat ásott, akkora kaprok nőttek, hogy elképedt az adóhivatal.

Éjjel-nappal csak szüretelt, mint aki arra van ítélve.

Nagy ínség volt mindenfelé, felhőben érkeztek a madarak, lármázott, csapkodta a tenyerét, elunta, kivágta a kaporfákat, mindenüvé rozsot vetett. A rozsot meglepte a gomba. Valami könyvből kibogozta, az miféle, mire való, lábas, fazék, üst, sütőteknő így telt meg aztán pénzzel, elvetette, kikelt, kellett volna kapálni. Kellott volna, de varjak jöttek, bejártak hozzá, ültek az ágya végiben, kikapták kezéből a kenyérhéjat, négyfelé húzkozták a takarót, szaggatták rajta az inget.

A kutak pedig kiáradtak, erőre kaptak a kaporfák, s megvesztek a komputerek az adóhivatalban.

SZENT MIHÁLY

Mihálynak a másik Mihályhoz mindig is nagy köze volt, kondásostor lógott nyakában, tarisznya, tülök.

Soha nem evett egyet a hasával, kilenc gyerekre kereste a semmit.

Egy délben az történt, hogy felemelkedett, mezítláb, kalapban fel a disznóganéból. Percekig úgy maradt vigyázban, szétnézett a repedezett földön.

Kutya sem ugatta a Mihály-jelenést.

A konda felnézett, rágott tovább.

SZENT FERENC...

SZENT BÁLINT...

SZENT GÁBOR...

KATALIN...

MÁRKUS...

VINCE...

ERZSÉBET...

MÁSODIK INTÉS

— *Feleim, mondjátok utánam: pernyében csontocskát találtam, csontocska bűzát szaporított, magáról malomkövet lefordított, malomkő magát késsel megszegte. Mondjátok utánam.*

— *Hitető.*

— *Nem ismerlek.*

— *Eddig a ruhád ráncaiban hordtál, kémények zuhantak mögéd, cégérek, kútkoloncok, te ne ismernél?!*

— *Azok ott százszorszépek.*

— *Fűből kötsz gyűrűt, bokaperecet, bürök dudákkal harsogsz, vallod, szabad vagy. Hitető vagy!*

— *Azok ott százszorszépek.*

KISS BENEDEK

Lélek, vázába tűzve

Lélek —
vázába tűzve
virraszt
hogy árnyát elűzze,
magát, nevét,
szíromlevélre mit a Nap irt
hogy kibetűzze.

Rózsa,
vérbordó illatjelek,
rózsatűz, bazsarózsa:
jeleid mit rejtenek?

Am elparázslík
minden betűje,
lélek,
vázába tűzve —
virrad,
s mire megvirrad,
nincs már csak üszke.

Rózsa,
vérbordó illatjelek,
rózsatűz, bazsarózsa:
jeleid mit rejtenek?

Költészet

*Kavics — repül, vizet ér,
s a végtelenben csobban.*